

Metro
8/2 -08

Varför söker man inte upp papporna till de här barnen?

Ponera att 190.000 svenska barn led av en mystisk sjukdom som gav dem tomhets känslor och som gjorde dem deprimerade och aggressiva. Samhället skulle satsa enorma resurser för att försöka lösa gåtan.

Kliniker skulle upprättas för att hjälpa barnen till ett bättre liv. Men när 190.000 barn i verkligheten har det ungefär så här, ja då blinkar man inte ens.

40.000 barn har ingen kontakt med sin pappa. 150.000 träffar honom en gång i månaden eller mindre. Det är officiella siffror från Statistiska centralbyrån SCB. Man skulle vilja tro att myndigheterna upprörts över detta, att regeringen, socialstyrelsen och barnombudsmannen startat undersökning på undersökning för att ta reda på orsaken. Men det är tyst. Barnen lämnas åt sitt öde.

Varför söker man inte upp papporna till de här barnen? Varför sätter man inte press på dem, tvingar dem att engagera sig? Och varför tar man inte itu med de mammor som i förekommande fall stött bort pappan? För det kan rimligtvis inte vara så att alla dessa pappor är svikare. Alla kan heller inte vara våldsmän eller förövare. Enligt Brottsförebyggande rådet, Brå, döms till exempel drygt 200 personer om året för sexbrott mot barn. Det finns inga siffror på hur många av dem som är den biologiska pappan, men det kan knappast vara alla. Den enda godtagbara anledningen att vägra pappan att träffa sina barn finns alltså bara i en bråkdel av fallen. Varför alla de andra inte träffar sina barn, eller inte får träffa dem, ja det vet man inte. Och det vill man inte ens ta reda på.

I en debatt i tv-programmet Argument före jul avfärdade moderata riksdagsledamoten Inger René, 70, saken med: "Det här är inget stort problem". Hur kan man se det som ett litet problem att 190.000 barn växer upp utan sin pappa? Hur kan vara så blind inför barns behov? Före detta fängelsedirektören Ann-Britt Grünwald har berättat att hon under sin karriär inte träffat en enda fånge som växt upp med en närvarande pappa. Det innebär inte att alla som förlorar sin pappa blir kriminella. Men att förvägras honom skapar ett hål som sitter kvar hela livet. Den biologiska pappan är i de flesta fall oersättlig, han är den som pojkar har att identifiera sig med, han är den som flickor behöver för att känna bekräftelse. De behöver hans kärlek, lika mycket som mammans.

När det här skulle avhandlas i ett seminarium i riksdagen före jul kom bara tio ledamöter. Det visar hur angelägen frågan tycks vara. När ska de vakna? Det är dags att ta byta ut gamla stötar som René. Deras tid är passé

Arne Wirén

Pappaombudsman